

דעם רבינ'ס

עוּכט

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער ריינער קוואל

א גוט שבת פאר אלע אידן

די וואכעדיגע סדרה, רעדט די תורה וועגן א איד וואס איז געבער געווען אן ארימאן און האט זיך פארקויפט פאר א קנעכט, ווען עס קומט יובל גייט ער ארויס פריי, ווייל "כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים".

פאר מיר ברענגען א דבור פון ר' נתן וואס עס מיינט א קנעכט וועלן מיר כאפן א שפאציר אין שטאט בארגעריסקי...

"ווער וויל בארגן געלט?" האט זיך געליינט אויף די מודעות, וואס זענען צעשפרייט געווארן איבער די גאסן פון שטאט. אלע איינוואוינער האבן געליינט מיט נייגער, 'וואס איז פשט? ווער האט געלט? ווער פארבארגט געלט?'

ווען מען האט נענטער צוגעלייגט די אויגן צו די מודעות האט מען קלאר געזען שטיין געשריבן אז דער עושר פון שטאט, ר' געצל, האט געעפנט א נייע גמילות חסד וואו מען קען גרינגערהייט באקומען הלואות. מען ברויך נישט קיין ערבים און אויך זענען די צאלונגען נישט אזוי שווער.

די שמועה האט זיך צעשפרייט פון מויל צו אויער ווי א ווילד פייער. "האסט געהערט? ר' געצל טיילט געלט!"

"וואס? וואו? וויפיל געלט מען וויל?"
"כ'גלייב אז ס'האט א סיסטעם. מ'קען נישט נעמען געלט אין די וועלט אריין - ס'איז אן הלואה."
"אויב! איך זאג דיר, ס'איז א געלעגנהייט. מען דארף זיך ארויפכאפן אויף דעם."

בקצור, ביז עטליכע מינוט איז שוין ר' געצל'ס שטוב באלאגערט געווארן מיט איינוואוינער פון שטאט. יעדער איז געשטאנען מיט שפאננג און געווארט צו ווערן אויפגענומען דורך ר' געצל.

"א גוטן, וואס איז אייער נאמען?" האט ר' געצל געפרעגט פון דעם ערשטן אין די רייע.
"אברהם צימשונאוויטש."

"וויפיל געלט ברויכט איר האבן?"
"איך מאך חתונה דריי קינדער אין די קומענדיגע האלבע יאר. איך נויטיג זיך און א ריזיגע הלואה."

"ר' איד, איר דארפט מיר נישט אפגעבן דין וחשבון וואס איר ווילט טון מיט דאס געלט, אלעס וואס איך ברויך וויסן איז, וויפיל אויסצושטעלן דעם טשעק."

שטיל. ר' אברהם פארלירט זיין לשון, ער איז נישט צוגעוואוינט צו הערן אזאנס...

"נו, עס ווארט א גרויסער עולם אינדרויסן. איך האב נאך א לאנגער טאג היינט. וויפיל געלט ברויכט איר האבן?"

"המממ... הונדע-ר-ט טויז-ענט דאל-ער!" האט ר' אברהם מצליח געווען ארויסצושטאמלען.

"אקעי, דא האט איר דעם טשעק. אבער געדענקט, המשך קומענדיגע זייט

אפצושטופן דער טערמין. מאך גרינגערע צאלונגען - די מינימום וואס דו קענסט, אבער אזוי זיך נישט וויסנדיג צו מאכן איז ממש אן אומרעכט.

איין ר' אברהם איז פארהאן וואס זיין געוויסן פייניגט אים. ער דרייט זיך ארום אן קיין קאפ, ער מוז פאר יעדן פרייז באצאלן דעם חוב, אבער פון וואו? ער נעמט די קוראזש און גייט אראפ צו ר' געצל. ער פארענטפערט זיך טויזנט מאל און פאלט אים צו די פיס. "טייערער ר' געצל, איך בעט אייך איבער, וויינט ער. "איך האב אייך באמת געוואלט באצאלן אבער איך בין זייער געדריקט. אפשר קען מען אפשוטן דער טערמין פון צאלונגען?" בעט ער זיך מיט טרערן.

"קוק אהער ר' אברהם, ענטפערט ר' געצל, "וואס וועל איך האבן אז דו וועסט מיר באצאלן דיין חוב? מענטשן זענען מיר שולדיג אסאך מער ווי דיר, און קיינער מאכט זיך נישט צוטון, האט ער זיך אויסגערעדט. דו ביסט געווען ארנטליך און זיך כאטשיג באוויזן זיך צו אנטשולדיגן, אנדערע טוען דאס אויך נישט. איך וועל דיר מותר זיין דער חוב אבער איך וויל פון דיר נאר איין זאך: דו זאלסט ארומגיין צו די אלע בעלי חוב און צאמנעמען פון זיי דאס געלט. דערפון וועל איך האבן פיל מער רוח ווי ווען דו וועסט מיר אפגעבן נאר דיין חוב." דערביי האט אים ר' געצל געגעבן א גאנצע בינטל מיט שטרות וואו עס איז פונקטליך פארצייכנט ווער און וויפיל מען איז אים שולדיג.

ר' אברהם איז איבערגליקליך אז ר' געצל איז מותר אויפן ריזיגן חוב. ער דאנקט דעם באשעפער וואס האט אים געגעבן שכל זיך צו קומען באווייזן פארן עושר באצייטנס. און פלייסיג האט ער זיך גענומען צו דער ארבעט. ער איז געגאנגען פון מענטש צו מענטש און אפגעבעטן די חובות. ווער עס האט נישט געהאט

דא שטייט דער טערמין ווען מען ברױך קומען באצאלן. ר' געצל דערלאנגט אים א שטר און געוויזן דעם דאטום ווען דאס געלט דארף אפגעברענגט ווערן.

אויך ר' בערל, ר' שמאי, ר' שלום און נאך טויזנטער מענטשן זענען אריבער ר' געצל און באקומען דעם זעלבן באהאנדלונג.

ר' אברהם קומט אהיים גליקליך און צופרידן. ער גרייט זיך אויך די חתונה מיט א פרייליכע געמיט. זיין פרוי גייט ארום איינקויפן שטאפיר. מען באשטעלט א חתונה-זאל און קעטיערינג. אויך פארן גרויסן שבת איז מען פארנומען מיט אלע הכנות ארום.

די קומענדיגע האלבטע יאר איז אדורכגעלאפן אין אן אויגנבליק ווען די משפחה טאנצט פון איין חתונה צום צווייטן. די פארפעלקער זענען זיך יעדער אהיים צו זייער וואוינונג גליקליך און צופרידן און דער טערמין פון באצאלן האט זיך דערנענטערט, שנעלער ווי ר' אברהם האט זיך געראכטן. א פעני [קליין מטבע] פון וואו צו באצאלן איז נישטא. ר' אברהם דרייט זיך ארום אן קיין קאפ. פון וואנעט וועט ער נעמען צו באצאלן דעם פאנטאסטישן סומע? ער שעמט זיך צו קוקן ר' געצל אין פנים.

אויך ר' געצל ווערט אומרויאגער פון טאג צו טאג. ער האט פארבראגט ריזיגע סכומים פאר מענטשן און קיינער האט זיך נישט באוויזן אפצוגעבן אפילו א קליין חלק פון דער הלואה. ער וויל נישט טראגן קיין שווער הארץ אויף קיינעם, אבער פארט, אביסל מענטשליכקייט... 'אזוי אויסצונוצן א מענטש?' טראכט ער מיט פאראיבל. טאקע נישט שייין אזוי אויסצונוצן א מענטש'נס גוטסקייט. ברענג כאטש עפעס... עפעס צו ווייזן אז דו מאכסט זיך צוטון. קום זיך כאטש פארענטפערן. קענסט קומען בעטן

איין אעשה'ס

פאר די האלבעסער באווייט וואונדער
פאר זיינע איבער קינדער

לייט ווי דער רבי האט געוואלט. ווי ער שפאנט אַ טריט נאך אַ טריט, פארזינקען אין זיינע מחשבות, ווערט ער פלוצלונג איבעראשט. אַ איד פון דעם דארף מיט אַ נייעם טענדער שטעלט זיך גלייך אַפּ נעבן אים און פּרעגט מיין טאטן: "ביז וואו ווילסטו אַנקומען?"

"וואו וויל אַ איד יעצט גיין?" זאגט אים מיין טאטע, "צום גיץ מנגן אין מירון נעבן ציין!"
"אַקעי", זאגט דער איד, "מען גייט פּרובירן וואו גענטער מען קען פּאַרן!"

מיין טאטע זעצט זיך אריין אין קאר און ויסעו, מען הייבט אן צו פּאַרן. מען קומט אן צו אַ פּאַליציי פּלאַקירונג "פּאַר צוריק!" קומט דער באפּעל. מען לאַזט אים נישט אריבער, מען הייסט אים פּאַרן אויף רעכטס - די פּאַרקערטע זייט פון מירון. דער איד גיבט נישט אויף. ער איז שוין געווען אביסל ווייט פון די אויגן פון די פּאַליציי האט ער זיך צוריק אויסגעדרייט און זאגט פּאַר די חבּרה: "איך האב דא אַ גרויסן רב אין מיין אויטא ער דאַרף זייער וויכטיג אַנקומען אין דאַרף!"

און וואונדער איבער וואונדער, מען האט אויפגעמאכט דעם טויער פּאַר זיי! מען איז ווייטער געפּאַרן ביז מען איז אַנגעקומען צו אַ צווייטן אפּשטעל. ווידער זאגט ער דאס זעלבּיגע, אבער די חבּרה האבן נישט געהאַלטן ביים אויסהערן וואס ער האט צו זאגן. ער האט זיך גע'טענה'ט אז מיין טאטע האט נאר געוואלט ארויסלויפן פון אויטא און גיין צופּיס אבער ער האט באשלאסן אז ער בלייבט יא, אפּשער וועט ער יא קענען שפּאַרן אביסל צייט.

א גוטן, מיין נאמען איז נחמן. איך וויל פּאַרצייגן פּאַר די ליינער פון דעם רבינ'ס ליכט אַ השגחה פּרטיע מעשׂה וואס איך האב בייגעוואוינט דאס יאר ל"ג בעמר תשפ"ג:

דאס יאר ל"ג בעמר האבן מיר ברוך השם זוכה געווען צו האלאקען אונזער קליינער ברודער'ל. מיינע עלטערן האבן געדינגען א דירה אין א דארף נעבן מירון וואס עס נעמט צו גיין בערך א שעה ביז צום ציין פון רבי שמעון. מיט א קאר נעמט עס נאר עטליכע מינוט, אבער אין די טעג פּאַר ל"ג בעמר און נאכדעם לאַזט מען נישט ארויף קיין קארס.

מיין טאטע איז אויפגעשטאנען זייער פרי צו קענען דאווענען מיט אונזערע לייט מיטן גיץ מנגן אבער ווען ער האט אַנגעהויבן צו גיין האט ער באמערקט אז דער זייער לויפט שנעלער ווי ער האט געוואלט. ער איז געגאנגען א גאס נאך א גאס ווען עס ווערט נאר נענטער צום גיץ, ביז ער האט געמוזט מודה זיין אז ס'איז פּמעט אוממעגליך אַנצוקומען באצייטנס קיין מירון.

מיין טאטע איז פּאַרט א ברסלב'ער. מיט זיינע אויגן זעט ער נישט קיין וועג אַנצוקומען קיין מירון פּאַרן גיץ אבער תּפּלה קען ער דאך מאכן. האט ער מתפלל געווען צום באשעפּער אז ער זאל אים העלפן צו קענען אין אזא הייליגע טאג דאווענען מיט אונזערע

אין דעם דארף, איז אויסגעקומען עטליכע מאל צו גיין אט דעם לאנגן וועג און גיין, נישט יעדעס מאל איז געווען און נס. רוב מאל האבן מיר זוכה געווען צו גיין לאנגע שטרעקעס צופיס און זיך געפרייט מיט דעם אז עס איז א ספעציעלע תיקון צו גיין צום צדיק. מען זעט וואו ר' נתן רעדט אזויפיל ארום איבער די גרויסקייט פון גיין צופיס צו א רבי, אבער א שטראל פון ליכטיגקייט ווען מען ווייזט דעם מענטש אמאל פון הימל אז מען האט אים אינזין גיבט דאס חזק אויף אלע מניעות וואס מען האט אנצוקומען צום צדיק.

מעשה רבי שמעון

איך וויל דערציילן אויף די מעשה פון ר' שמעון בר יוחאי, עס איז שוין טאקע נאך ל"ג בעומר אבער מען קען זיך נאכאלץ פרייען, מיר זענען נאך אין די טעג פון ספירת העומר.

איך וויל זאגן די זכיה וואס איך האב געהאט צו באקומען א טהרה און א קדושה פון רבי שמעון, די געוואלדיגע תפלה וואס ר' נתן האט געשריבן אויף רבי שמעון האט מיר אריינגעברענגט א וואונדערליכער געשמאק אין דעם ל"ג בעומר וואס מען קען נישט ארויסשרייבן, און בזכות דעם האב איך מצליח געווען אנצוקומען קיין מירון זייער גרינג און געדאוונט אלע מיינע תפלות און זיכער אויסגע'פועל'ט בזכות התנא ילוקי, בזכות כל הצדיקים אמתיים.

איך וויל נאר צולייגן אז ווי באקאנט איז דער הייליגער אור החיים ז"ל געקראכן אויף זיינע הענט און פיס אנצוקומען קיין מירון, אזוי דארפן מיר זיך אויך אביסל אנשטרענגען ארויפצוגיין צו רבי שמעון'ס קבר.

און ווידער האט דער אויבערשטער געהאלפן און מען האט אויפגעמאכט דעם טויער פאר אים. אזוי האט דער איד מצליח געווען אריבער צו פארן עטליכע בלאקירונגען, יעדעס מאל מיט אן אנדערן אויסרייד. ווען מייין טאטע האט געזאגט פאר דעם איד: "ר' איד, איר האט אסאך עזות דקדושה!"

"גיין, עס איז נישט עזות, עס מוז גיין מיט הכנעה!" האט דער איד געזאגט, מיינענדיג הכנעה פארן אויבערשטן.

מיט אט די 'הכנעה' זענען זיי אנגעקומען ממש אין דארף אריין! מייין טאטע האט געמיינט אז דאס איז עס, ער האט געטראכט אז מען גייט שוין זוכן א פלאץ אפצושטעלן דעם טענדער, אבער גיין, דער איד איז נאכנישט צופרידן אז ער געפינט זיך שוין אויף שזיפרון גאס!

"מען קען נאך פארן גענטער," זאגט דער איד. מיר זענען אנגעקומען ביז צום פארקינג וואו די באסעס קומען אן אינמיטן יאר - אינטער דער בנגן פון חסד לאברהם, אנטקעגן די דירות פון הרב שטערן, דארטן וואו עס זענען איצט געשטאנען נאר אמבולאנסן, אבער דער איד טענה'ט אז עס געפינט זיך א חשוב'ער רב אין זיין אויטא, ווען ער פערט מייין טאטן זאל זיין דער רב לצרף הענין. אזוי איז מייין טאטע אנגעקומען קיין מירון אין צען מינוט, געקענט דאווענען מיט אנשי שלומנו און פראווען די רבדי קודש אינאיינעם.

איך וויל צולייגן איין וויכטיגע נקודה צו די מעשה, אז אזוי ווי מיר זענען געווען צוויי טעג

פאראייניגט

אַ רייכע פֿאַרפֿאַלק האָבן געוואוינט אין דער שטאט צידון. זיי האָבן געהאט אַ שיינע, גוטע לעבן; אַ הערליכער הויז מיט אַ גאַרטן, גוטע שטאַרקע פֿערד מיט אַ טייערן וואָגן. עס האָט זיי גאַרנישט געפֿעלט, נאַר איין זאַך. וואָס האָט זיי טאַקע געפֿעלט? אָפֿשר אַ וואָסער-פּאַל? אָדער אַ טייערע קאַר וואָס

איז נאַכנישט דעמאַלט געווען צו קויפֿן? ניין. זיי האָבן נעבֿער נישט זוכה געווען צו האָבן קינדער. זיי וואוינען שוין אין דעם שיינעם הויז מער פון צען יאָר און די ווענט זענען נאַכנישט צעקריצט, ס'איז נישט שמוציג, ס'איז נישטאָ ווער ס'זאַל פֿאַרשמירן די בענקלעך!

אַזוי ווי אין דער תּוֹרָה שטייט אַז ווען אַ פֿאַרפֿאַלק וואוינען צוזאַמען צען יאָר און האָבן נישט קיין קינדער דאַרפֿן זיי זיך גט'ן, איז דער מאָן געקומען צו רבי שמעון בן יוחאי, אַז ער וויל זיך גט'ן. זיי לעבן זייער אַ פֿריינטליכע געשמאַקע לעבן אָבער...

רבי שמעון האָט געהאט גרויס מיטלייד מיט זיי און געזאַגט פֿאַר די פֿאַרפֿאַלק אַזוי: "איך וויל אייך בעטן איין זאַך און איר זאַלט מיר פֿאַלגן. אַזוי ווי פֿאַר צען יאָר צוריק ווען ענֿק האָבן חתונה געהאַט האָט איר געמאַכט אַ שיינעם סעודה און גערופן אַלע קרובים און חברים, וויל איך ענֿק זאַלן יעצט אויך - פֿאַר אייך גייען זיך צעשיידן - מאַכן אַ שיינע רייכע סעודה."

דאָס פֿאַרפֿאַלק האָט טאַקע אויסגעפֿאַלגט די ווערטער און זיך גלייך גענומען גרייטן צו אַ גרויסע סעודה צו פֿאַלגן דעם גרויסן תּנאַ. פֿאַרשטייט זיך אַז מען מאַכט אַזאַ רייכע מאַלצייט פֿעלט דאַרט נישט קיין וויין, דער עולם האָט זיך אָנגעטריןקען און דעם מאָן האָט אויך נישט געשוויגט די גלעזלעך און האָט מער ווי נאַר פֿאַרזוכט פון די גוטע וויינען אַז ער איז געוואָרן בגלופֿין. זיין שטימונג האָט זיך געהויבן, ער איז געווען אַ פּוֹס העכער פון דער ערד פון גרויס פֿרייד. ער גייט צו זיין ווייב און זאַגט: "הער זיך צו מיין חשובֿע ווייב, פֿאַר מיר גייען זיך גט'ן בין איך גרייט דו זאַלסט זיך אויסקלייבן דאָס בעסטע זאַך פון אונזער שטוב, און דו קענסט עס אַהיימנעמען מיט דיר ביי דיין טאָטן אין שטוב, און מאַרגן וועט מען גיין צום רבי'ן ערלעדיגן דעם גט".

דער אינגערמאַן פון גרויס ביטערניש אַז ער גייט פֿאַרלירן אַ ווייב, האָט זיך אָנגעטריןקען מיט נאַך אַ כּוֹס וויין [ווי דער סדר איז פון פֿאַרביטערטע מענטשן וואָס שיכור'ן זיך אָן צו פֿאַרגעסן פּונעם

מציאות] און ווידער טרינק ער
 נאך א גלעזל ביז ער איז
 געפאלן אין
 חלשות, קוים
 ער האט זיך
 צוגעשלעפט צו א
 בעט און אנידער געפאלן
 אויפן בעט אין א
 טיפער שלאף.

די פרוי האט אויסגענוצט די
 געלעגנהייט און באפוילן אירע קנעכט
 זאלן שטייטליך אויפהייבן דאס בעט און
 אריבער פירן צו איר טאטעס שטוב, ווען
 דער מאן שלאפט אזוי טיף. די קנעכט
 האבן אויסגעפאלגט איר באפעל ווען זי
 באגלייט זיי ביז איר טאטעס שטוב. ווען
 דער מאן האט זיך אויסגעניכטערט פון
 די וויין און קראצט זיינע אויגן צו זען וואו
 ער געפינט זיך, פֿרעגט ער זיין ווייב: "מיין
 חשוב'ע פרוי וואו בין איך פארקראכט? אין
 וועלכע הויז געפיין איך זיך?"
 "אין מיין טאטנס שטוב ביזטו," איז
 געווען איר אנטווארט.
 "אבער ווי אזוי קוים איך דא אהער? וואס
 זוך איך דא אין דיין טאטנס שטוב?"
 די פרוי מיט טרערן אין די אויגן
 ענטפערט: "מיין חשוב'ער מאן, איך
 האב דיר געפאלגט און געטון וואס דו
 האסט מיר געזאגט נעכטן ביי די סעודה,
 איך זאל מיר אויסקלויבן דאס בעסטע
 זאך און דערמיט אהיימגיין צו מיין
 טאטן, דעריבער האט איך טאקע דיר
 אויסגעקליבן ווייל דו ביסט דאס בעסטע
 און טייערסטע זאך."

דער מאן איז געבליבן ערשטוינט און
 פארלוירן, ער ווייסט נישט וואס צו
 ענטפערן פאר זיין קלוגע פרוי. צוויי
 טרערן האבן זיך באוויזן אויף זיינע באקן,
 ער זיצט מיט אראפגעלאזטע אויגן ביז
 ווען די זון האט אויפגעשיינט.

צומארגנס ווען דאס פארפאלק זענען
 געקומען צו רבי שמעון און דער מאן
 האט מיט טרערן אין די אויגן דערציילט
 אלעס וואס האט פאסירט. רבי שמעון
 האט באקומען גרויס רחמנות אויף דער
 פארפאלק און האט זיי באפוילן צוריק
 אהיימצוגיין וואוינען צוזאמען בשלום
 און האט זיין געגעבן א ברכה זיי זאלן
 געהאלפן ווערן מיט זרע של קיימא, און
 רבי שמעון האט מתפלל געווען פאר
 זייערט וועגן. זיין הייליגע תפלה איז
 געווארן אנגענומען אין הימל און זיין
 ברכה איז מקימ געווארן.

טייערע קינדער, מיר האבן זוכה געווען צו
 אזא שיינעם יום טוב ל"ג בעומר. יעדער
 איד וואו און וויאזוי ער האט געפראוועט
 דעם גרויסן טאג האט זיכער זיך עפעס
 מער דערנענטערט צו אט דעם גרויסן
 תנא. לאמיר זיך נעמען איין נקודה און זיך
 לערנען פון די מעשה אז דער גרויסער
 תנא וויל פון אונז מיר זאלן טון וועגן אהבת
 חברים. דאס איז יעצט אונזער אויפגאבע
 וואס מיר נעמען ארויס פון דעם הייליגן
 טאג, צו זוכן ווי מער צו זיין נאנט מיט די
 חברים. אפילו א אינגל פון דיין חדר אדער
 פון שול וואס דו האסט אים שוין זייער
 לאנג נישט געגריסט, אדער עס האט דיר
 נישט געפאסט צו רעדן צו אים, יעצט
 אין אין הייליגע טעג פון ספירה ווען מיר

אָפּ בײַ דיר, געוואלד אַזעלכע פּלאַים!
האַט אַים דער רבי ר'
אַלימלך געענטפּערט:
"צווישן מײַנע לײט איז דאָ
אַ גרויסע אַהבה, דערפאַר
קען אײך טון אַזעלכע
גרויסע זאַכן!"

און ר' זושא האט
געענטפּערט: "אַמת, דאָס איז
טאַקע אזוי!"

אַרבעטן אויף אַהבת חנם, רעדט שײן צו
דיין חבֿר, געב אַים אַ גוט
וואַרט, אזוי אויף צווישן
די געשוויסטער,
רעדט מיט
אַיין טאָן
שטילער.
ביים שבת
טיש זוך אויף
עפּעס אַ
גוטע נקודה
אויף דיין
קליין ברודער
/ שוועסטער וואס פאַרפירן, און געב זיי
אַ שמיכל.

רבי שמעון האט אזוי מצליח געווען -
ווייל א געוואלדיגע אהבה איז געווען
צווישן זיינע מענטשן! אז מען וויל מצליח
זיין - דאַרף זיין אַהבה, צווישן חבֿרים
דעמאלט
איז

מען
מצליח!"

דער עיקר איז צו בעטן דעם אויבערשטן
ביי התבודדות צו קענען פאַרמערן
ליבשאפט און שלום ביי אידישע
קינדער, וואו עס איז נאָר דאָ קבוץ פון
אַידן זאל זיין שלום און די שכינה זאל
רוען צווישן אידישע קינדער וועלן מיר
זיך שוין קענען רישן אויף די גרויסע
חתונה ווען אידישע קינדער די פלה וועט
שוין קענען צוריקגיין צום איר אַמת'ער
חתן אויף אייביג.

ר' לוי יצחק בענדער אין א שמועס האט
אַמאל געזאָגט: "פאַרוואס האט רבי
שמעון בן יוחאי אזויפיל מצליח געווען
אין זיין זאך? ווייל זיינע תלמידים האָבן
געהאט א געוואלדיגע אַהבה צווישן זיך!
דער רבי ר' זושא איז אַמאל געווען ביי
זיין ברודער דער רבי ר' אַלימלך, האט
אַים ר' זושא געפּרעגט: "זאָגט מיר
נאָר מיילעך, דו טוט אַזעלכע גרויסע
וואונדער, אַזעלכע מופתים טוט זיך

הדפסת הגליון נתגרב
ע"י האחים ר' יצחק ור' נחמן ישראל טורעץ
לע"נ אביהם ר' מרדכי בן ר' שמואל דוד ע"ה
הגליון נתגרב ע"י ר' משה קויתר
לע"נ ר' צבי בן יצחק מאיר יחיאל הלוי ע"ה
יארצייט כ"ה אייר

די דרייצנטע מעשה וואס דער הייליגער דבי האט דערציילט

6 די זיבן בעטלעךס

ווארין אַמאַל בין איך פיר גיאַנגען. פאַר אַ באַרג. האב איך גינען. סע איז אויף דעם באַרג גינען זייער אַסאַך מיסט און טינוף. איז. ביי מיר אַ חידוש גינען. פון וואַנט קומט אויף דעם באַרג. אזוי פיל מיסט און טינוף. איז דאָרט גינען אַ מענטש לעבין דעם באַרג.

האַט דער מענטש גיאַנגט. דאס איז אַלץ פון מיר. ווארין ער איז דאָרט גינעסן לעבין דעם באַרג. האט ער אַלץ גינארפן אויף דעם באַרג מיסט און פאַסקיטצונען פון זיין עסין און טרינקען. איז דאָס פון אים אזוי פיל מיסט און טינוף אויף דעם באַרג.

נמצא איז זיך דער מענטש אַ מיעוט מחזיק את המרובה. ווארין פון זיין מענטשן זאל אזויפיל מיסט זיין. אזוי איז דאָס אויף (דהיינו אזוי איז דער מיעוט מחזיק את המרובה פון דעם וואס ער האט זיך באַרימט אַ ער טראַגט אויף זיין מוח אזוי פיל מענטשן וכדו).

איינער האט זיך באַרימט. ער האט די זאך פון מיעוט מחזיק את המרובה. ווארין ער האט אַ שטיקל מדינה. וואס סע גיט אויס זייער אַ סאך פירות דערנאָך באַרעכניט מען די פירות וואס די מדינה גיט אויס.

זעהט מען אז די מדינה האלט גאר ניט אזוי פיל אַרט וויפיל די פירות באַדאַרפן פאַרנעמען. סע גאר אזוי פיל אַרט אין דער מדינה ניט דא וויפיל די פירות באַדאַרפן פאַרנעמען. נמצא איז זיך דאָס אַ מיעוט מחזיק את המרובה. (דהיינו אַ ביסל אַרט האלט אזוי פיל) זענען זיינע רייד גיפּעלין זיי. אַז דאָס איז בּוֹדָאִי אַ מיעוט מחזיק את המרובה.

איינער האט גיאַנגט. באַשער ער האט איין פּרָדס (דהיינו אַ גאַרטין) זייער אַ וואוילין וואס סע איז דאָרט דא פירות וכו' פאַרין אַהין זייער פיל מענטשן און שָרָרוֹת. ווארין סע איז זייער אַ שיינער פּרָדס. און אַז סע קומט זומער פאַרין אַהין זייער פיל מענטשן און שָרָרוֹת זיך שפּאַצירין דאָרט.

און צום אַמת איז דאָרט אין דעם גאַרטין. גאר ניט פאַרהאַנדן אזוי פיל אַרט אַז סע זאל קאַנען האַלטן אזוי פיל מענטשן. איז זיך דאָס אַ מיעוט מחזיק את המרובה. איז דער אויף גיפּעלין זיי.

איינער האט גיאַנגט. אַז זיין דיבור איז אַ מיעוט מחזיק את המרובה. ווארין ער איז איין סעקריטאר ביי אַ גרויסן מלך.

דעם פיפטין טאג. זענען זיי אויף פרייליך גינען. האבין זיי זיך דערמאנט אין דעם בעטלעךס וואס ער איז גינען אַ היקער. און זיי האבין זייער גיבענקט ווי נעמט מען אָהער דעם בעטלעךס דעם היקער. ווארין אַז ער זאל דא זיין וואלט מען זייער פרייליך גינען.

אין דעם קומט ער אן. און זאגט איך בין דא. איך בין גיקומען צו אייך אויף דער חתונה. און איז זיי ארום גיפאלין. און האט זי גיהאלזט און גיקושט. און האט צו זיי גיאַנגט.

פררר האב איך אייך גיבענטשט אַז איר זאלט זיין אזוי ווי איך. היינט שענק איך [אזיך] דרָשָה גישאַנק. אַז איר זאלט זיין אזוי ווי איך. און איך בין גאר קיין היקער ניט. אַדְרָבָא. איך האב אזוינע פלייצעס. וואס זיי זענען מועט מחזיק את המרובה און איך האב דרויף איין הסַכְמָה.

ווארין אַמאַל איז גינען איין שמוס וואס מענטשן האבין זיך באַרימט מיט דער זאך. איטליקער האט זיך באַרימט אַז ער האט די זאך פון מיעוט מחזיק את המרובה (כלומר אַ קליין אַרט זאל האַלטן פיל) האט מען פון איינעם גילאַכט.

און די איפּריקע וואס זיי האבין זיך באַרימט. מיט דער זאך פון מיעוט מחזיק את המרובה. זענען יוא גיפּעלין. אָבער מיי מיעוט מחזיק את המרובה. איז גרעסער פון זיי אַלע.

ווארין איינער פון זיי האט זיך באַרימט אַז זיין מוח איז אַ מועט מחזיק את המרובה. ווארין ער טראַגט אויף זיין מוח אַלפּים ורְבָבוֹת מענטשן. מיט גאר זייער הצטרכות מיט אַלע זייערע הנהגות מיט גאר זייערע הוויות מיט זייערע תנועות. טראַגט ער דאָס אַלץ. גאר אויף זיין מוח. איז ער זיך אַ מועט מחזיק את המרובה.

ווארין אַ שטיקל מוח זאל אויף זיך טראַגן אזוי פיל מענטשן מיט גאר זייער הצטרכות וכו' (דרום הייסט ער אַ מיעוט מחזיק את המרובה דהיינו אַ שטיקל אַרט האלט אויף זיך און טראַגט אזוי פיל דהיינו דאָס שטיקל מוח טראַגט אזוי פיל מענטשן מיט גאר זייערע זאכן וכו' כפ"ל)

האַט מען אויס אים גילאַכט. און זיי האבין זיך דאָרט אַנגירופין. דו ביסט גישט. און דיינע לייט זענען גישט. האט זיך איינער אַנגירופין און האט גיאַנגט. איך האב גינען אזוי אַ מיעוט מחזיק את המרובה.

און צו דעם מלך קומען זייער אסאך מענשן. דער קומט מיט שְׂבָחִים צום מלך (דהיינו זיי זאגן איטליכער א לויב צום מלך) דער קומט מיט בְּקִשׁוֹת צום מלך. און אזוי דעסט גלייכין. און דער מלך קאן בוודאי ניט דאס אלץ אויסהערין.

נעם איך צום אויף אלע זייערע רייד אין עטליכע ווערטער גאר. און איך דערצייל דעם מלך. גאר עטליכע ווערטער. איז דרינען פלול אלע שְׂבָחִים און אלע בְּקִשׁוֹת זייערע און גאר זייערע רייד קומען אלע אריין אין די עטליכע ווערטער מיינע וואס איך דערצייל דעם מלך. נמצא איז זיך מיינ דיבור א מיעוט מחזיק את המרובה.

איינער האט גיזאגט. זיין שְׂתִיקָה (דהיינו זיין שווייגן) איז מועט מחזיק את המרובה. ווארין ער האט אויף זיך זייער אסאך מקטריגים און בעלי לשון הרע וואס זיי ריידן אויף אים זייער פיל. ווארין מע קריגט אויף אים און מע רעט אויף אים זייער אסאך. און וואס מע רעט אויף אים און מע קריגט אויף אים.

און וואס מע זאגט אויף אים. טוט ער איין שווייג. איז דאס א תירוץ אויף אלע קשיות און אויף אלע ריידן וואס מע רעט אויף אים. און גאר מיט זיין שווייג פארענטפערט ער אלץ. נמצא איז זיין שְׂתִיקָה א מיעוט מחזיק את המרובה.

איינער האט גיזאגט. ער איז א מיעוט מחזיק את המרובה. ווארין סע איז פאר האנדן איין ארימאן און דער ארימאן איז א סגי נהור. און איז זייער א גרויסער. און ער איז זייער א קליינער.

און ער פירט דעם גרויסן ארימאן דעם סגי נהור. נמצא איז ער זיך א מיעוט מחזיק את המרובה ווארין דער סגי נהור וואלט זיך גיקאנט אויסגליטשן און פאלין. און ער דער האלט אים מיט דעם וואס ער פירט אים. איבער דעם איז ער א מועט מחזיק את המרובה. ווארין ער איז א קליינער מענטש און ער האלט דעם גרויסן סגי נהור.

און איך בין דארטין אויך גיווען. (דהיינו דער הויכער וואס ער דערציילט דאס אלץ). האב איך מיד אן גירופין סע איז אמת. אז איר האט די זאך פון מיעוט מחזיק את המרובה. און איך ווייס וואס איר אלע האט גימיינט. (דהיינו די אלע וואס איטליכער האט זיך בארימט מיט זיין מיעוט מחזיק את המרובה. וויסט ער וואס איטליכע האט גימיינט) און אפילו דער אונטערשטער וואס ער האט זיך בארימט אז ער פירט דעם גרויסן סגי נהור. איז ער גרעסער פון אייך אלע.

לושמיר איך בין נאך גרעסער העכער פון אייך אלע ווארין דער וואס ער האט זיך בארימט אז ער פירט דעם גרויסן סגי נהור. מיינט ער. ער פירט דעם גלגל הירח. (דהיינו דעם הימיל וואס די לבנה איז דארט) ווארין די לבנה הייסט א סגי נהור. ווארין זי לייכט ניט פון זיך אליין וכר.

און דער פירט די לבנה. האטשע ער איז א קליינער און דער גלגל פון דער לבנה איז זייער גרויס און דאס איז א קיום פון גאר דער וועלט. (פלומר דורך דעם האט גאר די וועלט א קיום) ווארין די וועלט באדארף זיך די לבנה.

נמצא איז דער בוודאי א רעכטער מיעוט מחזיק את המרובה. לושמיר אבער מיינ מועט מחזיק את המרובה איז העכער גאר פון אלע.

והא ראיה. ווארין אמאל איז גיווען א פיתה. וואס זיי האבן גיקלערט. באשר איטליכע חיה האט זיך איר צל (דהיינו איר סאטין). וואס גאר אין דעם סאטין דווקא. וויל זי דארט זיין. און אזוי האט זיך איטליכע חיה איר סאטין באזונדער.

ווארין איטליכע חיה קלויבט זיך אויס א סאטין און אין דעם סאטין דווקא וויל זי נאר רוען. און אזוי איטליכעס עוף האט זיך זיין צווייג. וואס אויף דעם צווייג דווקא וויל דאס עוף רוען.

און אויף קיין אנדערע צווייג ניט. און דאס אנדערע עוף האט זיך איין אנדערע צווייג וואס גאר דארט רוט עס. און אויף איין אנדערע צווייג ניט. און אזוי איטליכס עוף. האט זיך אלץ זיין צווייג דווקא.

איבער דעם האבן די פיתה גיקלערט. אויב סע גיפנט זיך אזוי א בוים. וואס אין זיין סאטין זאלין רוען אלע חיות. וואס אלע חיות זאלין וועלן רוען אין דעם סאטין פון דעם בוים. און אויף די צווייגן פון דעם בוים. זאלין רוען אלע עופות. **האבן זיי דעקלערט אז סע גיפנט זיך אזוי א בוים.** האבן זי גיוואלט אהין גיין צו דעם בוים. ווארין דער תענוג וואס סע איז דארט ביי דעם בוים דאס האט גאר קיין שיעור ניט.

ווארין דארט איז פארהאנדין אלע חיות מיט אלע עופות. און דארט איז קיין שום היזק ניט פארהאנדין פון קיין שום חיה. (פלומר קיין שום חיה איז דארט ניט מוזק קיינעם) און אלע חיות זענען דארט אלע אויס גימישט. זיי אלע שפילן זיך דארט און סע איז בוודאי זייער א גרויסער תענוג צו זיין דארט ביי דעם בוים.

האבין זיי אָנגיהויבן צו קלערן ווירמיר מע באדארף צו גיין אז מע זאל קומען צו דעם בוים. איז גיווארין צווישן זיי א מחלוקת אין דער זאך. און סע איז צווישן זיי ניט גיווען קיין מכריע. ווארין דער האט גיזאגט. אז מע באדארף גיין אהער אין דער זייט קיין מזרח. און דער האט גיזאגט. קיין מערב זייט באדארף מען גיין. און דער האט גיזאגט אהער. און דער אהער. ביז זי האבין ניט גיקענט וויסן דעם רעכטיגן וועג. ווירמיר מע באדארף צו גיין. אז מע זאל קומען צו דעם בוים. איז גיקומען א חכם און האט צו זיי גיזאגט. וואס קלערט איר. דורך וועלכער זייט מע באדארף צו גיין צו דעם בוים. קלערט פריי. ווער סע זענען די מענטשן וואס זיי זאלן קענען קומען צו דעם בוים. ווארין צו דעם בוים קאן ניט אטליכער קומען. ווארין צו דעם בוים קאן מען ניט קומען. נאר דער וואס ער האט די מדות פון דעם בוים.

ווארין דער בוים האט דריי שרשים (דהיינו דריי ווארצלן) אין שורש איז אמונה. (אז מע זאל גלייבן אין גאט ב"ה) און דער אנדערער שורש איז יראה. און דער דריטער שורש איז עניוות (דהיינו מע זאל פון זיך ניט האלטן) און אמת איז דער גוף פון דעם בוים דהיינו דער בוים אליין איז אמת.

און פון דארט גייען ארויס צווייגין. איבער דעם קאן קיינער ניט קומען צו דעם בוים נאר דער וואס ער האט אין זיך די מדות פון דעם בוים (דהיינו אמונה ער זאל גלייבן אין גאט און יראה ער זאל מורא האבן פאר גאט. און עניוות. ער זאל פון זיך גאר נישט האלטן. און אמת) אזוי האט דער חכם גיזאגט צו דער פיהה

די פיהה האבין אבער ניט אלע גיהאט די מדות. נאר א טייל פון זיי האבין אין זיך גיהאט די מדות הנ"ל. איז אבער צווישן זיי גיווען זייער א גרויס אחדות (דהיינו די פיהה האבין זיך אלע ליב גיהאט און זיי האבין זיך זייער גיהאלטן אין איינעם)

האבין זיי זיך ניט גיוואלט אפטיילן איינס פון דעם אנדערן. אז א טייל זאלן יוא גיין צום בוים (דהיינו די וואס זיי האבין שוין יוא די מדות פון דעם בוים) און די איבריגע זאלן בלייבן.

האבין זיי דאס ניט גיוואלט. ווארין זיי האבין זיך זייער גיהאלטן אין איינעם. נאר מע מוז ווארטן. ביז אלע זאלן זיך דער האריווען צו די מידות. כדי זיי זאלן אלע קאנען קומען צו דעם בוים. האבין זיי אזוי גיטאן און זיי האבין גיהארעוועט ביז זיי זענען אלע גיקומען צו די מדות הנ"ל. (דהיינו זיי האבין אלע גיווארט איינס אויף דעם אנדערן ביז אלע האבין זיך דער האריוועט. און זיי זענען אלע גיקומען צו די מדות הנ"ל דהיינו זיי האבין שוין אלע גיהאט אמונה און יראה וכי' כנ"ל)

ווי זיי זענען אלע גיקומען צו די מדות. אזוי זענען שוין אלע גיקומען אויף איין דיעה. און זיי האבין אלע מספים גיווען אויף איין וועג. אז מיט דעם וועג באדארף מען גיין צו דעם בוים. זענען זיי אלע גיגאנגען.

זענען זיי גיגאנגען א צייט. ביז זיי האבין שוין גיזעהן דעם בוים פון ווייטן. דערנוייל טוען זיי א קוק. שטייט גאר דער בוים אויף קיין ארט ניט. ווארין דער בוים האט גאר קיין ארט ניט. און אז ער האט גאר קיין ארט ניט. ווי אזוי קאן מען צו אים קומען. און איך (דהיינו דער הויקער וואס ער דערציילט דאס אלץ) בין דארט אויף גיווען מיט זיי. האב איך מיר אָנגירופן צו זיי. איך קאן אייך יוא ברענגען צו דעם בוים. ווארין דער בוים האט גאר קיין ארט ניט. ווארין דער בוים איז למעלה מהמקום (פלומר ער איז העכער פון דעם ארט פון דער וועלט. ער האט גאר קיין ארט ניט)

און די זאך פון מועט מחזיק את המרוצה. איז זיך נאך אין דעם ארט. ווארין חאטשע סע איז מועט מחזיק את המרוצה. דהיינו אביסל ארט האלט פיל מער איידער אויף דעם ארט קאן זיך שטעלן.

פון דעסט וועגין פארט. איז זיך דאס נאך אין דעם ארט ווארין סע פארנעמט זיך נאך פארט על כל פנים עפעס איין ארט. און איך (דהיינו דער הויקער) האב אזוי א מיעוט מחזיק את המרוצה. וואס דער מיעוט מחזיק את המרוצה. איז שוין גאר דער עק פון דעם ארט. וואס פון דארט העכער. איז שוין גאר קיין ארט ניט פארהאנדן.

איבער דעם קאן איך אייך טראגין אלע צו דעם בוים וואס ער איז העכער פון דעם ארט. (ווארין דער הויקיר איז אזוי ווי א ממוצע דהיינו אין מיטן צווישן ארט און צווישן העכער פון דעם ארט ווארין ער איז אזוי א מיעוט מחזיק את המרוצה. וואס סע איז גאר דער עק פון דעם ארט. וואס פון דארט העכער איז שוין גאר קיין שום ארט ניט פארהאנדן. איבער דעם קאן דער הויקער זיי ארויס נעמען פון דעם ארט און זאל זי טראגן צו העכער פון דעם ארט). האב איך זיי גינומען און האב זיי איבער גיטראגין צו דעם בוים.

נמצא האב איך א הספמה. אז איך האב אזוי א מיעוט מחזיק את המרוצה. (און איבער דעם האט ער א פנים ווי א הויקער. ווארין ער טראגט אויף זיך פיל ווארין ער איז זיך א מיעוט מחזיק את המרוצה) היינט שענק איך אייך דאס דאזיגע במתנה אז איר זאלט זיין אזוי ווי איך

איז דארט גיווארין זייער א גרויסע שומחה און זייער א גרויסע חדוה.

געווינער אויף די בחינות איז:

הילד החשוב יהודא לייב כהן, בית שמש, (זיבן בעטלערס 4)

מען קען אפנעמען די מתנה ביים משגיח ר' יואל יאראוויטש פון חדר ברסלב בית שמש

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל,

02-5-3333-72

646-585-3040

בחינה אויף ספורי מעשיות

די דרייצנטע מעשה (6) פון די זיבן בעטלירס

- א. וועלכע סארט פלייצעס האט דער בעטלער דער הויקער?
- שוואכע פלייצעס
 - צובראכענע פלייצעס
 - פלייצעס וואס זענען מועט מחזיק את המרובה
- ב. דער וואס האט זיך בארימט אז זיין מח איז מועט מחזיק את המרובה, האט מען מקבל געווען זיינע ווערטער?
- יא, מ'האט מקבל געווען זיינע ווערטער
 - מ'האט געלאכט פון אים
 - מ'איז זייער נתפעל געווערן פון אים
- ג. צו וועלכע מיעוט מחזיק את המרובה האט איינער צוגעגליכנט דער וואס האט זיך בארימט מיט זיין מח?
- צו דער מענטש וואס זיצט נעבן א בארג מיסט און טינף וואס קומט פון אים
 - צו די מדינה וואס גיבט ארויס אסאך פירות
 - צו די גארטן וואס שפאצירן דארטן מער מענטשן פון וויפיל פלאץ ס'איז דא
- ד. מיט וואס האט זיך דער צווייטער בארימט?
- אז ער האט א שטיקל מדינה וואס סיגט ארויס מער פירות פון וויפיל פלאץ ס'איז דא
 - אז ער האט א גארטן וואס קומען דארט מער מענטשן פון וויפיל פלאץ ס'איז דא
 - אז ער איז א סעקרעטאר ביי א גרויסע מלך און נעמט צוזאם אלעמענס ווערטער צום קעניג אין איינציגע ווערטער
- ה. מיט וואס האט זיך דער דריטער בארימט?
- אז ער האט א שטיקל מדינה וואס סיגט ארויס מער פירות פון וויפיל פלאץ ס'איז דא
 - אז ער האט א גארטן וואס קומען דארט מער מענטשן פון וויפיל פלאץ ס'איז דא
 - אז ער איז א סעקרעטאר ביי א גרויסע מלך און נעמט צוזאם אלעמענס ווערטער צום קעניג אין איינציגע ווערטער
- ו. מיט וואס האט זיך דער פערטער בארימט?
- אז ער האט א שטיקל מדינה וואס סיגט ארויס מער פירות פון וויפיל פלאץ ס'איז דא
 - אז ער האט א גארטן וואס קומען דארט מער מענטשן פון וויפיל פלאץ ס'איז דא
 - אז ער איז א סעקרעטאר ביי א גרויסע מלך און נעמט צוזאם אלעמענס ווערטער צום קעניג אין איינציגע ווערטער
- ז. מיט וואס האט זיך דער פיפטער בארימט?
- אז זיין שוויגן איז א מועט מחזיק את המרובה
 - אז ער איז א קליינער וואס פירט דעם גרויסן ארימאן דער סגי נהור
 - ביידע תשובת זענען ריכטיג
- ח. מיט וואס האט זיך דער זעקסטער בארימט?
- אז זיין שוויגן איז א מועט מחזיק את המרובה
 - אז ער איז א קליינער וואס פירט דעם גרויסן ארימאן דער סגי נהור
 - ביידע תשובת זענען ריכטיג
6. אַלֶּט כּוֹתֵב: אֵילֵּךְ הִי דִּי שְׁמוֹסֵס שְׁפֵסֵסֵן דִּי אֶלֶס וואָס האָבן פֿיך פֿאַרמֵט אִיט יֵאוּסֵט אַחֲפִיך אַת האַרְוֶכֶה?
- יל
 - נין
 - אַלֶּס כּוֹסֵסֵן שְׁפֵסֵסֵן חוֹלֵד דֶּרֶר שְׁרֵטֶסֶר
- י. אויף וועמען זאגט דער בעטלער אז ער איז גרעסער פון אלע?
- אויף דעם פון דעם גארטן
 - אויף דעם סעקרעטאר
 - אויף דעם קליינעם וואס פירט דעם סגי נהור
- יא. איז דא א בוים וואס אלע חיות און עופות רוען דארט?
- ס'איז דא א בוים וואס אלע חיות רוען דארט
 - ס'איז דא א בוים וואס אלע חיות און עופות רוען דארט
 - א חלק האבן געזאגט אז עס איז דא, און א חלק נישט
- יב. האבן זיי גלייך געוואוסט דעם וועג צום בוים?
- א חלק האבן געזאגט אז די וועג איז פון מזרח, און א חלק פון מערב
 - אלע האבן געזאגט אז די וועג איז פון מערב
 - אלע האבן געזאגט אז די וועג איז פון מזרח
- יג. ווער קען קומען צו דער בוים?
- ווער ס'האט אמונה און יראה
 - ווער ס'האט עניוּת און אמת
 - ווער ס'האט אמונה און יראה, עניוּת און אמת
- יד. אלע פון די כּתּה האָבן געהאַט די מידוּת צו קומען צום בוים?
- אלע האבן גלייך געהאט, נאר זיי האבן נישט געוואוסט די וועג
 - א חלק האבן געהאט די מידות און זיי זענען אליין געגאנגען
 - די וואס האבן געהאט די מידות האבן געווארט אז אלע זאלן האבן די מידות
- טו. וואס איז די מועט מחזיק את המרובה פון דעם בעטלער?
- אז ער קען זיי ברענגען צו דעם בוים
 - אז ער קען פירן דעם גרויסן ארימאן
 - אז ער האט א שטיקל מדינה וואס איז א מיעוט מחזיק את המרובה
- טז. וואָס שְׁרֵטֶסֶס פֿיך פֿון דִּי אַמֶּלֶה פֿון דֶּסֶס אַלֶּס?
- דִּי שְׁרֵטֶסֶס פֿון אַחֲדוּת
 - דִּי שְׁרֵטֶסֶס פֿון אַתּ אַחוּנֶה עֵטֶה אַון יֵרֵאֶה
 -

וועלט, איז דאס די בעסטע באַצאלונג וואס מיר געבן צוריק פארן אויבערשטן.

אין קורצן: ווען דו רעדסט צו דיר אליין ביי התבודדות און ווען דו רעדסט צו דיין חבר, דיינע געשוויסטער, דיינע קרובים, דערמאן דעם אויבערשטנס נאמען, זאג: "געלויבט איז דער אויבערשטער און האב היינט באקומען געזונט, א גוטע חדר, א געשמאקע מאלצייט, א לופטיגע וועטער, א.א.וו אלעס קומט פון אויבערשטן. אזוי וועט ווערן א גרויסע קייטל פון הונדערטער אידן וואס וועלן דאנקן און צוריקצאלן זייער חובות וואס דער באשעפער האט זיי פארבארגט!

ר' נתן אין זיין שפראך זאגט אז א איד דארף זיין א קנעכט פארן אויבערשטן דורכדעם וואס ער איז גרייט צו טון אלע סארטן צדקה און חסד פאר אנדערע, מקרב זיין אנדערע אידן צום באשעפער. אפילו דער מענטש פאלט איינמאל און נאכאמאל, אבער דער איד האט אזוי שטארק ליב דעם אויבערשטן איז ער גרייט אלעס צו טון מיט א ביטול און א תמימות, אזוי קען דער איד גרייכן און באקומען באצאלט די גרעסטע מתנות און אנקומען צו די העכסטע מדרגות ביז מען לאזט אים אריין אין אזעלכע באהאלטענע אוצרות וואס אפילו א קינד פון דעם גרויסן קעניג לאזט מען דארט נישט אריין, אבער מען דארף נאכאלץ בלייבן דעם פשוטער עבד וואס דינט זיין האר.

האט ער גענומען נאר אביסל. אלע האבן געשפירט ווי א שטיין איז אראפ פון זייער הארץ צו באצאלן קאטשיג א קליין טייל פון זייער הלואה. מיט דער צייט האט שוין ר' אברהם געהאט אנגעקליבן א פאנטאסטישע סומע געלט וואס ער האט אפגעגעבן פאר ר' געצל.

דער הייליגער רבי, רבינו נחמן בן פייגא בן שמחה, ברענגט דעם אויבערדערמאנטן משל מיט די פאלגנדע נמשל:

דער אויבערשטער שענקט פארן מענטש אן א שיעור טובות וואס ער וויל מען זאל אים באצאלן. אבער דער מענטש פארגעסט וואס איז זיין תכלית אויף דער וועלט נאר געניסט פון די פולע גוטס אן צו באצאלן אפילו א קליין ביסל פון די חובות.

זאגט מען פאר דעם איד, "דו קענסט נישט באצאלן פארן באשעפער פאר די אומצאליגע גוטס און טובות וואס דער אויבערשטער האט דיר געטון, אבער וואס דו קענסט יא טון איז צו רעדן צו אנדערע אידן, צו דיינע חברים און נאנטע און זיי ערוועקן און מעורר זיין צו דאנקן און רעדן צום באשעפער. ווי מער אידן וועלן וויסן אז עס איז דא א גאט וועלכער איז דער גרויסער פארבארגער און ער איז דער וואס פארבארגט אונז די אלע גוטע מתנות אויף דער

איינער קונצער
לכבוד צעם גרויסן מעלדז סיום סיפורי מעשיות
 וואס וועט בער"ה פארקומען כ"ח תמוז, געשענקט צו
 מאכן די בחינות אויף בי 7 בעטלעכס
 צו באקומען איינער חתנה